

คำนำสำนักพิมพ์

หากเรื่องราวในอดีตที่อาจทำลายอนาคตเราได้กำลัง
หวนกลับมา เราจะทำอย่างไร

หันหลังหนีไป หรือว่าเผชิญหน้า...แล้วจัดการมันเสีย

ซอเซฮยอน แพทย์นิติเวชสาวต้องเผชิญกับเคสชั้นสูงตร
เหยื่อฝีมือฆาตกรต่อเนื่องซึ่งเป็นพ่อแท้ๆ ของเธอเอง ในวัยเด็ก
เธอเคยเป็นคนคอยเก็บกวาดศพให้เขา ทว่าปัจจุบันเธอลบ
ตัวตนนั้นทิ้งไปหมดแล้ว และการปรากฏตัวอีกครั้งของเขาก็คือ
เลี่ยนหนามขนาดใหญ่ในชีวิตที่เธอต้องรีบกำจัด

นอกจากการดำเนินเรื่องอันเข้มข้นแล้ว ขณะอ่านนิยาย
เรื่องนี้ อาจมีบางช่วงบางตอนที่กระตุ้นให้ผู้อ่านตั้งคำถามถึง
การกระทำของตัวละคร ความคิดอันซับซ้อนและพฤติกรรมของ
ตัวละครที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมานี่เองที่ช่วยย้ำให้เห็นความเป็น
'มนุษย์' ซึ่งมีส่วนผสมของสีขาวและสีดำได้ชัดเจนขึ้น โดย
เฉพาะซอเซฮยอน ซึ่งอยู่ในสถานะที่ยอมทำทุกวิถีทางเพื่อรักษา

หน้าที่การงานของตนไว้

สุดท้ายใครจะเป็นผู้ชนะในการไล่ล่าครั้งนี้ มาร่วมเปิด
เพิ่มคดีและออกตามหาฆาตกรไปพร้อมกับเซฮยอนได้ใน
Hunter with a Scalpel กรีด ฆ่า ล่า ตาย

สำนักพิมพ์ Shadow

คำนำผู้แปล

***Hunter with a Scalpel* กรีด ผ่า ล่า ตาย เป็นผลงานที่**

ผสมผสานความตื่นเต้นเร้าใจของคดีฆาตกรรมเข้ากับควม
ลึกซึ้งในศาสตร์นิติเวช ดำเนินเรื่องผ่านตัวละครหลักคือชอ
เซฮยอน แพทย์นิติเวชสาวผู้มีบุคลิกภาพต่อต้านสังคม และ
จองจองฮยอน ตำรวจสืบสวนหนุ่มผู้มุ่งมั่น

จุดเด่นของเรื่องอยู่ที่การไล่ล่าอันเข้มข้น เมื่อเซฮยอน
ใช้ความเชี่ยวชาญทางนิติเวชตามรอยพ่อของเธอ ผู้เป็นฆาตกร
ต่อเนืองที่ทิ้งร่องรอยความโหดร้ายไว้บนร่างของเหยื่อแต่ละ
ราย ความสัมพันธ์อันซับซ้อนระหว่างพ่อลูก ความลับที่ถูก
ซ่อนไว้ และการค้นหาความจริงที่อาจทำร้ายตัวเธอเองในที่สุด
ผสานกับกระบวนการสืบสวนที่สมจริงและการเล่าเรื่องที่
ตึงเครียด ทำให้นิยายเรื่องนี้ชวนติดตามจนวางไม่ลง

นิยายถ่ายทอดกระบวนการสืบสวนและการชันสูตรศพ
ได้อย่างสมจริงจนผู้แปลรู้สึกเหมือนกำลังยืนอยู่ในสถานที่
เกิดเหตุ การพรรณนาอย่างละเอียด และการเล่าเรื่องจาก

มุมมองของตัวละครหลักทั้งสองที่มีภูมิหลังและแรงจูงใจต่างกันช่วยเพิ่มมิติความน่าติดตามให้แก่เรื่อง

การเปลี่ยนใจเรื่องนี้ นับเป็นความท้าทายอย่างยิ่ง ยอมรับว่ามีหลายช่วงที่ผู้แปลเกือบยอมแพ้เมื่อต้องเจอคำศัพท์เฉพาะทางนิติเวชและกระบวนการสืบสวนที่ไม่คุ้นเคย บางวันหนึ่งจ้องหน้าจอเป็นชั่วโมงกับคำเพียงไม่กี่คำ แต่แรงผลักดันที่ทำให้ฮึดสู้ต่อไปคือความอยากรู้จุดจบของเรื่องราว อยากเห็นว่าเซซายอนจะไขปริศนาของพ่อได้หรือไม่ และความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับจงฮยอนจะลงเอยอย่างไร ผู้แปลจึงห่มเท้าศึกษาจากตำรานิติเวช เอกสารวิชาการ และซีรีส์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้งานแปลถ่ายทอดทั้งความรู้และอารมณ์ได้อย่างครบถ้วน อย่างไรก็ดีก็ตาม เนื่องจากผู้แปลศึกษาด้วยตนเองโดยไม่ได้รับปรึกษาผู้เชี่ยวชาญโดยตรง จึงอาจมีข้อผิดพลาดบางประการในการใช้คำศัพท์เฉพาะทาง หากมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้แปลต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ และยินดีรับฟังคำแนะนำเพื่อปรับปรุงงานแปลให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

ด้วยความปรารถนาดี

มันจอม

คำนำผู้เขียน

ฉันเป็นคนที่ไม่ชอบเรื่องราวความรัก และอยากเขียน
เรื่องราวเกี่ยวกับความรักมาโดยตลอด

วันนั้นหลังเรียนวิชาอาชญาวิทยา ฉันเดินอ้อมสนามกีฬา กลับหอพักในยามเย็นที่พระอาทิตย์กำลังลับขอบฟ้า แสงสีส้มแดงทอประกายดุจดั่งท่ามกลางฤดูใบไม้ร่วง แล้วนั่นก็เป็นครั้งแรกที่ฉันได้ใคร่ครวญถึงชีวิตของเหยื่อที่ต้องจบลงโดยไม่เป็นไปตามเจตจำนงของพวกเขา แทนที่จะคิดถึงผู้ก่อเหตุอย่างที่เรียนในชั้น

บ่อยครั้งที่ผู้คนมักวิ่งเข้าหาเหยื่อด้วยคำถามว่า “คิดว่าทำไมเรื่องแบบนี้ถึงเกิดขึ้นล่ะ” มากกว่าจะถามคนร้ายถึงสาเหตุของอาชญากรรม

จากที่ฉันได้เรียนรู้ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมก็เปรียบเสมือนพื้นดินที่ยุบตัวลงต่อหน้าขณะก้าวเดิน หรือก็เหมือนกับหลุมยุบใต้ดินนั้นแหละ แต่ความแตกต่างระหว่างสองสิ่งนี้ก็คือ เมื่อเกิดอุบัติเหตุทางธรรมชาติ ผู้คนพร้อม

ช่วยเหลือ ทว่าเมื่อเป็นเหยื่ออาชญากรรม พวกเขากลับเพียง
ส่งสายตาสงสัยแล้วเดินจากไป

สถานการณ์เช่นนี้ที่ฉันไม่อยากคุ้นชินเพิ่มพูนมากขึ้น
เรื่อย ๆ การศึกษาอาชญากรรมเป็นเหมือนการใช้ชีวิตที่มีไฟ
เตือนภัยติดตัวตลอดเวลา คอยเตือนให้ระวังภัยที่อาจเกิดขึ้น
โดยไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า ไม่ว่าจะเป็เหตุการณ์ที่ผ่าน
มาแล้ว ยังไม่เกิดขึ้น หรือกำลังรอเวลาที่จะเกิด สำหรับฉัน
ความกลัวนี้นำไปสู่บทเรียนเดียว นั่นคือ เรียนรู้ที่จะระมัดระวัง
หลีกเลี่ยงสถานการณ์เสี่ยง และใช้ชีวิตอย่างรอบคอบ

เซฮยอนถือกำเนิดขึ้นท่ามกลางความโกลาหลนั้น ฉัน
อยากเขียนเรื่องของตัวเอกที่แม่จะตกอยู่ในความยากลำบาก
แต่ก็ยังปีนขึ้นมาได้ด้วยความสามารถของตัวเอง ระหว่าง
ที่ฉันเขียนเรื่องนี้ โลกแห่งความเป็นจริงก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย
มีเหตุการณ์ที่ไม่อาจเข้าใจเกิดขึ้นมากมาย บางเหตุการณ์ทำลาย
ล้างรุนแรงจนฉันตกอยู่ในห้วงแห่งความสิ้นหวังอยู่หลายวัน
ขณะที่ฉันดิ้นรนอยู่กับความรู้สึกไร้พลังว่าความคิดของตัวเอง
ผิด ฉันได้พบผู้คนที่เหมือนกับจงฮยอน พวกเขาสอนให้ฉัน
รู้ว่าจะไม่พ่ายแพ้ต่อความเป็นจริงอันเต็มไปด้วยความขัดแย้ง
ได้อย่างไร นั่นคือการก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้งด้วย
หัวใจที่อบอุ่น พวกเขาแสดงให้เห็นว่าพลังแห่งจิตใจเช่นนั้น
แข็งแกร่งเพียงใด

ความเมตตาและความลึกลับ การโอบอุ้มและบาดแผล

การมองโลกในแง่ดีและความโดดเด่น ความห่วงใยและการ
ละทิ้ง ความผิดพลาดและการให้อภัย ความขัดแย้งทั้งหมดนี้
ในที่สุดก็หลอมรวมเป็นความรัก ฉันทำรูปหัวใจโดยใช้นิ้วโป้ง
ลงเป็นมุมแหลม งอนิ้วที่เหลือให้เป็นวงกลม แล้วประกบมือ
ทั้งสองเข้าด้วยกัน ความรักของฉันเป็นเช่นนั้น ทั้งอ่อนโยน
ในความราบเรียบและเจ็บปวดในความแหลมคม เป็นความ
หลงใหลซึ่งแบกรับความรู้สึกผิดที่ไม่อาจยื่นเคียงข้างวิญญูณ
ที่ฉีกขาดและบอบช้ำ แต่ก็ยังเฝ้าวนเวียนอยู่ในโลกอันโหดร้าย
ที่ความเจ็บปวดของเหยื่อเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่จบสิ้น ในแ
มุนั้น เรื่องนี้จึงเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความรักในแบบที่ฉันเชื่อ

แม้จะผ่านการแก้ไขต้นฉบับมานับครั้งไม่ถ้วน ทุกครั้ง
ที่ได้รับต้นฉบับที่ยังเต็มไปด้วยข้อบกพร่อง ฉันอยากจะหลบ
ไปซ่อนตัวในรูหนู กระทั่งในวินาทีสุดท้าย ความอายยังคง
ตามหลอกหลอนจนต้องพลิกดูต้นฉบับที่เรียบร้อยแล้วอยู่
หลายครั้ง

งานเขียนนี้ออกมาเป็นรูปเล่มได้ด้วยความช่วยเหลือจาก
หลายท่าน ขอขอบคุณ H และ S ที่ส่งความเชื่อมั่นและกำลังใจ
ไม่เคยเปลี่ยนแปลงมาตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนถึงวันนี้ ขอขอบคุณ Y
ที่สัญญาว่าจะมีหน้าถัดไป ขอขอบคุณบรรณาธิการ M ที่ช่วย
ขัดเกลางานเขียนที่ยังไม่สมบูรณ์ของฉัน และโปรดิวเซอร์ K
ที่ให้โอกาสแก่ฉันผู้ไม่มีอะไรติดตัวเลย

สุดท้ายนี้ ถึงครอบครัวที่จะได้อ่านงานนี้สักวัน ขอโทษ

ที่ไม่ได้เอ่ยปากบอกเป็นเวลานาน ขอขอบคุณที่รอคอยอย่างอดทน
โปรดดูแลสุขภาพของทุกคนเสมอ

นี่เป็นการเดินทางอันแสนยาวนาน ฉันพยายามปิดฉาก
งานเขียนสมัยมหาวิทยาลัยที่เคยเขียนอย่างไร้เดียงสาและ
ไม่หัวหนักแล้ว ในฐานะพนักงานออฟฟิศที่ผ่านการพังทลายและ
ได้เรียนรู้ความอ่อนนุ่มต่อมตมมาแล้ว

ตุลาคม 2023
ด้วยรัก, ชเวอีโด

the 1990s, the number of people with a mental health problem has increased in the UK, and the number of people with a mental health problem who are in contact with mental health services has also increased (Mental Health Act 1983, 1990, 1994, 1997, 2003).

There is a growing awareness of the need to improve the lives of people with a mental health problem, and to reduce the stigma and discrimination that they experience. This has led to a number of initiatives, including the development of mental health services, the establishment of mental health charities, and the development of mental health legislation (Mental Health Act 1983, 1990, 1994, 1997, 2003).

The aim of this paper is to explore the experiences of people with a mental health problem who are in contact with mental health services. The paper will discuss the challenges that these people face, and the ways in which mental health services can be improved to better meet their needs. The paper will also discuss the importance of mental health services, and the ways in which they can be used to improve the lives of people with a mental health problem.

Introduction

The number of people with a mental health problem in the UK has increased in the 1990s, and the number of people with a mental health problem who are in contact with mental health services has also increased (Mental Health Act 1983, 1990, 1994, 1997, 2003). This has led to a growing awareness of the need to improve the lives of people with a mental health problem, and to reduce the stigma and discrimination that they experience.

The aim of this paper is to explore the experiences of people with a mental health problem who are in contact with mental health services. The paper will discuss the challenges that these people face, and the ways in which mental health services can be improved to better meet their needs. The paper will also discuss the importance of mental health services, and the ways in which they can be used to improve the lives of people with a mental health problem.

Methods

The data for this paper were collected from a series of focus group discussions with people with a mental health problem who are in contact with mental health services. The focus groups were conducted in a community centre in London, and were facilitated by a researcher who had experience of conducting focus groups and had not been involved in the development of the mental health services that the participants were using.

The focus groups were conducted over a period of six weeks, and lasted approximately 60 minutes each. The participants were asked to discuss their experiences of using mental health services, and the challenges that they faced. The data were analysed using a grounded theory approach (Glaser & Strauss, 1967), which involves identifying themes that emerge from the data, and then developing a theory that explains these themes.

สารบัญ

ปี 2023

17	กรกฎาคม.....	15
18	กรกฎาคม.....	51
19	กรกฎาคม.....	63
20	กรกฎาคม.....	94
21	กรกฎาคม.....	156
22	กรกฎาคม.....	194
23	กรกฎาคม.....	215
24	กรกฎาคม.....	237
25	กรกฎาคม.....	260
26	กรกฎาคม.....	284

27 กรกฎาคม.....298

28 กรกฎาคม.....309

ปี 1999

4 กรกฎาคม.....325

ปี 2023

29 กรกฎาคม.....338

18 สิงหาคม.....365

ปี 2023

17 กรกฎาคม

เซซยอนถอดเสื้อคลุมโยนทิ้งไว้บนพื้นแล้วล้างมือด้วย

น้ำยาฆ่าเชื้อ เมื่อสวมชุดสกรับ ผิวสัมผัสสหายาบกระด้างของเนื้อผ้ายิ่งกระตุ้นประสาทที่อ่อนไหวอยู่แล้วให้ตั้งเครียดมากขึ้น เธอผูกเชือกไขว้ไปด้านหลัง มัดเป็นโบเล็กๆ ที่เอว นิ้วมือที่คุ้นเคยกับการทำสิ่งนี้มาหลายครั้งหลายคราเคลื่อนไหวเร็วกว่าความคิด

เซซยอนอ้าปากหายใจด้วยความเหนื่อยล้า ก่อนจะเปิดประตูห้องรับรอง เธอเปลี่ยนมาสวมรองเท้าแตะที่วางอยู่ข้างประตู เมื่อเงยหน้าขึ้น สายตาก็สบเข้ากับแขกที่มารออยู่ก่อนแล้ว ชายคนนั้นก้มศีรษะเล็กน้อยเพื่อทักทาย

“ขอโทษที่ต้องรบกวนคุณตั้งแต่เช้าครับ”

เซซยอนซ่อนใบหน้าที่ฉายแวววิตโรยจากการทำงานตลอดทั้งคืนไว้หลังหน้ากากอนามัย พลางสำรวจชายตรงหน้าอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มในชุดลาลอง ติดกระดุมถึงคอแม้อากาศ

จะร้อนอบอ้าว บั๊ตรประจำตัวคล่องคอเรียบร้อย ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะเป็นตำรวจชั้นผู้น้อยหรือสืบทารวจเอกที่เพิ่งได้รับการเลื่อนขั้น

“สวัสดิ์ครับ ผมร้อยตำรวจตรีจงจงฮยอนจากทีมคดีอุกฉกรรจ์ หน่วยสืบสวนอาชญากรรมครับ”

คำแนะนำตัวทำให้เซฮยอนประหลาดใจ เธอพยักหน้าเล็กน้อยแทนการเอ่ยทักทายเจ้าของมือซึ่งยื่นเอกสารมาให้อย่างสุภาพ ท่าทางของจงฮยอนแม้จะดูที่มที่อ แต่ก็รู้จักอ่านบรรยากาศ ชายหนุ่มรีบถอดบั๊ตรประจำตัวที่คล่องคออยู่ส่งให้ทันที

“ผมประจำอยู่ที่สถานีตำรวจยงซอน มาติดต่อเรื่องศพตายผิดธรรมชาติที่พบเมื่อเช้ามืดครับ”

ในรูปถ่ายบั๊ตรประจำตัว จงฮยอนสวมเครื่องแบบแตกต่างจากตำรวจทั่วไป เขาแนะนำตัวว่าเป็นร้อยตำรวจตรีซึ่งดูขัดแย้งกับอายุภายนอก หญิงสาวมั่นใจว่าเขาต้องเป็นหนึ่งในพวกนำหมิ่นไส้จากโรงเรียนนายร้อยตำรวจที่ได้รับการบรรจุทันทีหลังเรียนจบ และนั่นคงเป็นเหตุผลที่เขาเลือกใช้รูปถ่ายที่สมควรอยู่ในหนังสือรุ่นมากกว่าฉบับประจำตัว เซฮยอนลอบจุกปากในใจพลางรับเอกสารและนั่งลง

จงฮยอนยืนตัวตรงอยู่ฝั่งตรงข้ามประหนึ่งรับรู้ถึงความไม่พอใจของเซฮยอน หญิงสาวพลิกเอกสารพลางทิ้งน้ำหนักลงบนที่วางแขนตามความเคยชิน ก่อนส่งสัญญาณด้วยสายตา

เหนื่อยหน่ายให้เขานั่งลง ชายหนุ่มเห็นอย่างนั้นจึงเริ่มอธิบาย ภาพรวมของคดีที่ทันที่ราวกับรอกคอยจังหวะนี้อยู่

“มีการแจ้งเหตุพบศพเมื่อเวลา 4 นาฬิกา 47 นาที เรา จึงออกไปตรวจสอบ ที่เกิดเหตุเป็นบริเวณที่มีคนสัญจรไปมา พลุกพล่าน ส่วนสภาพศพก็ค่อนข้างแย่...”

เซซยอนซึ่งกำลังหักนิ้วมือเอ่ยประโยคแรกด้วยสีหน้า สงสัย

“เพราะพบศพช้าหรือว่าจัดการไม่ดีคะ”

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่างครับ พบศพเร็วทีเดียว แต่สถานที่ ที่ถึงศพมีความผิดปกติ...”

“ผิดปกติยังไงคะ”

น้ำเสียงที่ได้กลับแฝงความหงุดหงิด ตั้งแต่เที่ยงวานนี้ เซซยอนชั้นสูตรศพไปแล้วกว่าสิบราย งานล้นมือตลอดสัปดาห์ จนแทบไม่มีเวลาเข้าห้องน้ำ เธอทำงานหามรุ่งหามค่ำและคิดว่า ในที่สุดก็จะได้พักเสียที แต่แล้วผู้อำนวยการกลับขอให้ช่วยผ่า ชั้นสูตรศพอีกหนึ่งราย เธอจึงต้องติดแหง็กอยู่ที่นั่น เซซยอน รีบเร่งเข้ามาในห้องรับรองโดยไม่มีเวลาสงบอารมณ์ที่เริ่ม แปรปรวนจากความหิว

“บริเวณที่พบศพมีห้องเช่าเยอะครับ เป็นย่านใกล้มหาวิทยาลัย มีนักศึกษาอาศัยอยู่หนาแน่น และตั้งอยู่ไม่ไกลจาก สถานีขนส่ง จึงมีคนสัญจรไปมาตลอด”

แม้จองฮยอนจะตอบอย่างสุภาพ เซซยอนก็ยังตั้งหน้ากาก

ขึ้นสูงเพื่อรักษาท่าที่ป้องกันตัว ก่อนจะโบกมือให้พูดต่อ

“มีทางลัดอยู่แถวประตูด้านหน้ามหาวิทยาลัย ข้างทางลัดเป็นที่โล่งแจ้งขนาดเล็ก เจ้าของปลูกข้าวและปลูกงาไว้ข้างๆ ด้วย พบศพที่นั่น”

ขณะพลิกดูภาพถ่าย เซซยอนนึกถึงใบงาเหี่ยวๆ ในคิมบับไส้หมู่น้ำที่เจ้าหน้าที่นิติเวชนำมาให้เมื่อวานตอนเที่ยง ทั้งวันเธอไม่ได้กินอะไรเลยนอกจากคิมบับครึ่งแถวและอเมริกาโนเพิ่มชอตกาแฟ วันแบบนี้ที่โรมักมีงานเข้าจนหน้าไมโททุกที

ในฐานะแพทย์นิติเวช เธอต้องรับผิดชอบศพราวๆ แปดสิบรายต่อเดือน นั่นหมายความว่าเมื่อผู้ตายวันละสองถึงสามคนโดยเฉลี่ย หากพูดถึงสาเหตุการตายก็คงไม่จบไม่สิ้น แต่หลังจากทำงานในสถาบันนิติวิทยาศาสตร์มาเจ็ดปี ย่อมเป็นเรื่องธรรมดาที่ภาพคิมบับครึ่งแถวที่กินไม่หมดจะติดตาเธอมากกว่าสภาพศพ

“เมื่อวานฝนตกไหมคะ”

“ตกหนักมากครับ ลมก็แรง ดูเหมือนแปลงงาจะทนน้าหนักไม่ไหวและล้มลง จึงทำให้พบศพเร็วขึ้น”

‘ดูเหมือน’

เซซยอนเหม่อมองแก้วบนโต๊ะ ในบรรดาคำพูดที่ออกจากปากตำรวจทั้งหมด เธอไม่ชอบคำนี้มากที่สุด ศพตายผิดธรรมชาติที่พบได้เกลื่อนกลาดในช่วงกลางฤดูร้อน รวมถึงตำรวจสายสืบที่ไร้ความรับผิดชอบ เป็นการผสมผสานที่

นำเมื่อหน้า และทำให้เซซยอนรู้สึกระอาใจตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่ม
ผ่าชั้นสูตร

“อ้อ ค่ะ ในบันทึกก็ระบุว่า การนำเมื่อ ยรุนแรง”

“ปัญหาที่ใหญ่กว่าการนำเมื่อคือ ความเสียหายของศพ
ครับ ตอนพบ ศพสภาพยับเยินมากจนเห็นได้ด้วยตาเปล่า แต่
ที่เกิดเหตุกลับถูกจัดการอย่างเรียบร้อยผิดปกติ นอกจากนี้
ผ้าใบการเกษตรที่คลุมศพอยู่...”

เซซยอนวางแฟ้มเอกสารลงบนโต๊ะเสียงดังปัง เสียงนั้น
ทำให้จองฮยอนตกใจและหุบปากโดยอัตโนมัติ แพทย์นิติเวช
คนอื่นๆ อาจใช้เวลานานในการพูดคุยกับตำรวจ ร่วมกันพิจารณา
ภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุเพื่อทำความเข้าใจคดี แต่เซซยอน
กลับเกลียดการอ่านบันทึกการสืบสวนก่อนการผ่าชั้นสูตรเป็น
พิเศษ

“เวลาเสียชีวิตโดยประมาณคือสามวันก่อน เป็นการ
คาดการณ์จากการตรวจสอบที่เกิดเหตุ ส่วนข้อมูลที่แน่ชัดต้อง
รอหลังผ่าศพ พบร่องรอยการเปิดร่างกายจากแรงภายนอก
แต่เนื่องจากหนอนทำให้เกิดความเสียหายหลังการเสียชีวิต
อย่างรุนแรง จึงไม่สามารถระบุสาเหตุการตายที่ชัดเจนได้
มีอะไรจะเพิ่มเติมอีกไหมคะ”

“แล้วก็เหมือนจะมีสิ่งแปลกปลอมเล็กๆ ติดอยู่ใกล้
บริเวณรอยเปิด อยากให้ช่วยตรวจดู...”

เซซยอนยกแก้วขึ้นดื่มโดยไม่ได้ตรวจสอบของในแก้ว

อย่างถึถ้วน แล้วลุกขึ้น

“เรื่องนั้นฉันจะวินิจฉัยเองหลังจากตรวจสอบโดยตรง
แล้วกันค่ะ”

ขณะที่เซฮยอนกำลังจะเปลี่ยนรองเท้า เสียงทุ้มต่ำก็ดัง
ขึ้นจากด้านหลัง

“ศพนั้นมีสิ่งผิดปกติไม่ใช่แค่อย่างสองอย่างนะคะ”

เซฮยอนยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ

“ถ้าไม่มีอะไรผิดปกติ สายสืบของคงไม่มาหาฉันตั้งแต่
เข้าตรู่หรือมั้งคะ”

“ครับ เข้าใจแล้ว...ฉันผมจะรอนะครับ”

จงฮยอนค่อยๆ ส่งเอกสารที่เซฮยอนโยนทิ้งไว้เมื่อครู่
ให้เธออย่างระมัดระวัง

เวลาที่พูดคุยกับตำรวจสายสืบ บางครั้งเธอก็พบตำรวจ
ที่หมกมุ่นกับคดีผิดปกติ บางคนตะโกนเสียงดังขู่ว่าให้นำรายงาน
การชันสูตรมาให้ทันที บางคนร้องไห้คร่ำครวญวิงวอน ทว่า
ตั้งแต่วินาทีที่เซฮยอนเข้าห้องผ่าศพ พวกเขาทำอะไรไม่ได้
อีก ได้แต่ประนมมือรอให้ประตูห้องรับรองอันคับแคบนั้น
เปิดออกอีกครั้งเท่านั้น

เซฮยอนกลิ่นเสียงหัวเราะเยาะ คว่าเอกสารมาพร้อมกับ
ค่อมศิระเหล็กน้อย เส้นผมที่ตัดหูร่วงลงมาปิดบังใบหน้าที
บุตบึ้งของเธอราวกับม่าน หลังจากเปลี่ยนรองเท้า เซฮยอนก็
เดินออกจากห้องรับรองไปยังห้องผ่าศพแล้วเปิดประตู

เมื่อเซฮยอนเดินเข้ามา เจ้าหน้าที่นิติเวชสองคนที่กำลังหัวเราะกันอย่างสนุกสนานก็สะดุ้งตกใจ พวกเขาคงไม่ได้รับแจ้งว่าเซฮยอนจะเป็นแพทย์นิติเวชประจำคดีนี้ จึงรีบล้อมศีรษะหักตายด้วยท่าทางประหลาด

กลิ่นคาวเลือดโชยขึ้นมาจากพื้้นยามหญิงสาวก้าวเข้าไปอีกก้าว เซฮยอนวางแฟ้มเอกสารที่เกือบหลุดมือลงบนโต๊ะผ้าชั้นสูทอย่างแรง ความเหนื่อยล้ายังไม่จางหาย เธอเอียงคอไปมาเพื่อยึดเส้นยึดสาย ระหว่างนั้นก็ชี้เจ้าหน้าที่ชายซึ่งยืนอยู่หน้าสุดและถาม

“ตรงไหนคะ”

“วันนี้จะทำที่เตียงผ่าตัด A ครับ ตามที่คุณสั่งครับ”

“ที่นั่นหรือ”

“ครับ?”

“ขอโทษค่ะ เราจะเตรียมการให้เร็วที่สุด”

เจ้าหน้าที่หญิงดึงแขนเจ้าหน้าที่ชายที่กำลังจะแก้ตัวให้เสีย เซฮยอนยิ้มให้เธอเล็กน้อยก่อนจะเปิดน้ำแรงๆ เพื่อล้างมือให้สะอาดทุกซอกทุกมุม แรงดันทำให้น้ำกระเซ็นไปโดนอกชุดสครับของเจ้าหน้าที่ด้านข้าง เซฮยอนไม่สนใจเจ้าหน้าที่ที่ลนลานถอยหลัง ยังคงล้างมือด้วยแรงดันเต็ม ในอ่างล้างมือ สเตนเลสกันลื่น ภาพสะท้อนของเซฮยอนปรากฏอย่างพร่าเลือน

สำหรับเซฮยอน แพทย์นิติเวชที่ทำงานในห้องผ่าตัดมา

เจ็ดปี ที่นี่ยอมสบายเหมือนบ้าน ทว่าบางครั้งก็ยังมีรู้สึกราวกับ
เพิ่งมาเยือนครั้งแรก ในช่วงเวลาเช่นนั้น เมื่อมองอ่างล้างมือ
หนึ่งๆ ภาพของผักชิ้นใหญ่และปลาแมกเคอเรลเหม็นคาวปะปน
กับน้ำแข็งในอ่างล้างจานมักจะผุดขึ้นมา ก่อนจะซ้อนทับด้วย
ภาพของอวัยวะภายในเปื้อนเลือดที่ทะลักออกมา ทุกอย่าง
ล้วนไร้ชีวิตชีวา แห้งผาก และเย็นชา ที่แห่งนี้ช่างเป็นพื้นที่ที่
ไม่เหมาะกับสิ่งมีชีวิตเอาเสียเลย

เมื่อเซซายอนยื่นเอามือไพล่หลัง เจ้าหน้าที่ก็เริ่มเคลื่อนไหว
อย่างกระตือรือร้น ดำมิดผ้าศพที่วางลงบนผ้าหนากะทบกัน
เสียงดังกริกๆ กระดาษและถุงพลาสติกที่ห่อใบมิดเสียดสีกัน
ดังสวบสาบ เสียงเหล่านั้นเป็นเสียงที่หญิงสาวชื่นชอบที่สุดใน
ในห้องผ้าศพ

แห่งโลหะความยาวไม่ถึงสิบแปดเซนติเมตรกลายเป็น
เครื่องมือทรงพลังในมือของเซซายอน เพียงแค่เธอถือนั้นไว้
มิดผ้าศพจะพุ่งเข้าไปใส่ราวกับบรอกคอยมานาน ถลกผิวหนัง แยก
กระดูกและเนื้อ และฉีกทิ้งเส้นเลือด

เสียงประตูเปิดดังขึ้น เจ้าหน้าที่สองคนรีบรับรถเข็นและ
ลากเข้ามาด้านใน สายตาของเซซายอนเหลือบมองปลายถุงใส่
ศพที่ขยับไปมาตามการเคลื่อนไหว อีกไม่นานเมื่อถุงพลาสติก
นั้นเปิดออก ศพจะกลายเป็นของเธอโดยสมบูรณ์ เจ้าหน้าที่
คนหนึ่งวิ่งเข้ามาแล้วถ่างถุงมือลาเท็กซ์ให้กว้างขึ้น เซซายอน
สอดมือขวาเข้าไปอย่างไม่รีบร้อน รับอีกข้างหนึ่งมาสวม ก่อน

จะเดินไปที่เตียงผ้าศพ

ระหว่างนั้นร่างในถุงใส่ศพก็ถูกเคลื่อนย้ายมายังตรงกลางซ้าๆ เซสยอนก้าวเข้าไปอีกก้าวหนึ่ง รู้สึกถึงความเย็นจัดที่แผ่ออกมาจากเตียงผ้าศพเหล็กมีล้อ กลิ้งจากศพที่เนาเปื่อยแทรกทะลุหน้ากากเข้ามา

“ไฮ้ไฮ้”

สีหน้าของเจ้าหน้าที่ที่กำลังเปิดถุงใส่ศพดูตกตะลึงมากทีเดียว

“ถ่ายรูปไปหน้าก่อน”

ทุกคนต่างรือรอ ไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้ศพที่สภาพไม่เอาอภิมรย์

“ไม่ถ่ายรูปหรือไงคะ”

น้ำเสียงเด็ดขาดของเซสยอนปลุกเจ้าหน้าที่ให้ได้สติ เขารีบก้าวขึ้นไปบนแท่นและกดชুমกล้อง ทุกคนในห้องผ้าศพพากันเงียบกริบ มีเพียงเสียงซัดเตอร์ของกล้องถ่ายรูปที่ตั้งแทรกความเงียบ

เจ้าหน้าที่ห้องใหม่คนหนึ่งดูจะหายใจลำบากเพราะหน้ากากที่รัดแน่นจนแทบโอบหน้า อีกคนพยายามซ่อนสีหน้าแต่หัวคิ้วที่ขมวดเป็นปมทำให้มองออกอย่างง่ายตายว่าเขากำลังทำหน้าบูดเนี่ยวมามากแค่ไหนอยู่หลังหน้ากาก ส่วนอีกคนหนึ่งดูจะไม่กล้ามองศพตรงๆ จึงวุ่นวายอยู่กับการเปิดปิดฝาภาชนะเก็บตัวอย่างอย่างเร็วเหตุผล

เซซยอนแทบจะกลืนเสียงหัวเราะไม่อยู่กับท่าทางนำชั้น
ตรงหน้า หญิงสาวสอดมือเข้าไปในผมของศพออย่างชำนาญ
เพื่อตรวจสอบว่ามีบาดแผลบริเวณหนังศีรษะหรือไม่ ก่อนสั่ง
ให้ถ่ายรูปอีกครั้ง

เจ้าหน้าที่พยายามทำตามคำสั่งของเซซยอนสุดความสามารถ แต่ขณะเดียวกันก็พยายามรักษาระยะห่างจากศพ
สุดชีวิต แม้สถานการณ์นี้อาจทำให้คนอื่นหงุดหงิด แต่เซซยอน
กลับชอบสภาพแวดล้อมแบบนี้มากกว่า แทนที่จะต้องทนดู
คนอื่นทำงานและรู้สึกอึดอัด การที่ศพซึ่งแม้แต่จะมองยังไม่กล้าช่วยไล่พวกซี้ชลาดให้ไปอยู่ห่างๆ กลับทำให้ทำงาน
สะดวกกว่ามาก

“ตาชวา แก้ม และขากรรไกรล่างถูกหนอนกัดกิน ถ่ายรูป
ไปหน้าด้วย”

“ครับ ถ่ายแล้วครับ”

เซซยอนซึ่งกำลังพิจารณาบริเวณใบหน้าศพให้ถี่ถ้วน
รู้สึกหมดสนุกอย่างรวดเร็ว ศพเน่าเปื่อยรุนแรง มีร่องรอย
บาดแผลจากแรงภายนอก เธอแค่ต้องคาดคะเนเวลาเสียชีวิต
และจดบันทึกไว้คร่าวๆ จากนั้นตำรวจก็จะสืบสวนบริเวณรอบ
ตัวผู้ตาย เพื่อค้นหาผู้ต้องสงสัยที่ติดต่อกับเหยื่อเป็นคนสุดท้าย
ในช่วงเวลานั้น อีก็ไม่แน่ว่าจะมีชายวัยใกล้เคียงกันที่ซำรัก
จากการถูกหักอกมาร้องให้พุ่มพ่ายที่สถานีตำรวจ และสุดท้าย
คดีก็จะจบลงด้วยการถูกส่งตัวขึ้นศาล

ความอยากรู้อยากเห็นของเซซยอนเหือดหายไปตั้งแต่ยังไม่ทันได้จับมีดผ่าตัด เธออยากเขียนรายงานการชันสูตรให้เสร็จส่งๆ แล้วกลับบ้านเสียเดี๋ยวนี้ หมิงสาวโบทมีคำสั่งให้เปิดดูใส่ศพเพื่อเริ่มการผ่าตัดอย่างจริงจัง เมื่อถุงพลาสติกเปิดออกพร้อมเสียงสวบสาบ เสียงหายใจของเจ้าหน้าที่ที่กำลังเคลื่อนไหวอย่างกระฉับกระเฉงพลันเสียบลงพร้อมกัน

ความเสียหายของศพรุนแรงตามที่ได้รับรายงานมา แต่สิ่งที่ทำให้พวกเขาตกใจไม่ใช่เรื่องนั้น เจ้าหน้าที่ที่กำลังเปิดถุงพลาสติกถอยหลังอย่างละล้าละลังกระทั่งแขนไปชนกับถาดเสียงถาดเหล็กตกกระทบพื้นดังคล้ายเสียงร้องของสัตว์ป่า ผู้ที่ยังมีลมหายใจในห้องผ่าตัดไม่อาจเอื้อนเอ่ยอะไรได้เลย

เซซยอนพยายามซ่อนความประหม่าด้วยการยื่นกอดอกพิจารณาศพเงียบๆ ได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นตึกตักด้วยความตื่นเต้น

เพศหญิง อายุประมาณยี่สิบตอนต้นถึงกลาง เนื่องจากศพถูกทิ้งไว้บริเวณใกล้มหาวิทยาลัย จึงเป็นไปได้ว่าจะระบุตัวบุคคลได้แล้ว เซซยอนขยับเข้าไปใกล้เตียงผ่าตัดมากขึ้น สภาพศพน่าเบื่อรุนแรง ทำให้การตรวจสภาพภายนอกให้ข้อมูลได้น้อยมาก โดยปกติต้องทำการกรีดและเริ่มการผ่าชันสูตรอย่างเต็มรูปแบบ ทว่าในกรณีนี้ไม่จำเป็น เพราะศพถูกเปิดไว้แล้ว

ศพมีบาดแผลเปิดยาวตั้งแต่ใต้หน้าอกไปจนถึงสะดือ

เป็นเรื่องรอยจากการถูกรีด นอกจากนั้น บริเวณหน้าแข้งด้าน
ขวายังมีรอยตัดเป็นรูปกากบาทเฉียงๆ และที่ฝ่ามือทั้งสองข้าง
มีร่องรอยการถลกผิวหนัง ดูจากเนื้อเยื่อผิวหนังที่ม้วนออกด้าน
นอก บ่งชี้ว่าการกรีดผ่านมาระยะหนึ่งแล้ว

เชษยอนชะงักไปครู่หนึ่งขณะสอดมือเข้าไปในรอยแยก
เส้นด้ายที่ย้อมจนแดงฉานพลิวไหวตามการเคลื่อนไหวของ
นิ้วเธอ เชษยอนหลุดหัวเราะออกมาโดยไม่รู้ตัว ใครบางคน
ใช้เส้นด้ายเย็บศพเอาไว้

เชษยอนค่อยๆ ใช้นิ้วดึงด้ายชุ่มเลือด ปลายผิวหนังที่เย็บ
เป็นรูปเครื่องหมายกากบาทตั้งขึ้น เสมือนมีใครทำเครื่องหมาย
ตำแหน่งอวัยวะภายใน ปลายนิ้วของเธอสั้นเล็กน้อย เชษยอน
รีบปล่อยมือจากด้าย เลือดในร่างพลันสูบฉีด แผ่นหลังร้อนวูบ
ร่างกายสั่นระริก

เชษยอนไม่อาจละสายตาจากศพได้แม้แต่วินาทีเดียว
นี่ไม่ใช่ศพตายผิดธรรมชาติทั่วไป เมื่อใช้เข็มห้ามเลือดพลิก
เปลือกตา ก็พบว่ามียอดเลือดเกาะพราวอยู่บนลูกตา หญิงสาว
จ้องมองลูกตาที่แหลกละไปครึ่งหนึ่งอย่างพินิจพิเคราะห์
ราวกับตัดสินใจแล้ว

“ขอมีดหน่อยค่ะ”

เธอผ่อนข้อมือที่จับมีดผ่าศพเล็กน้อย ก่อนจะจับใหม่ให้
ใบมีดหันเข้าด้านใน จุดแรกที่เธอตรวจคือลำคอซึ่งมีร่องรอย
การถูกรีดอย่างชัดเจน จากรอยนิ้วมือที่ประทับไว้ในลักษณะ

ไขว่กัน ซึ่งให้เห็นว่าผู้ตายถูกรัดคอจากด้านหลัง เมื่อกรีดลำคอ และแยกกล้ามเนื้อออก พบว่าบริเวณด้านซ้ายของกระดูกอ่อน ไทรอยด์ซึ่งเป็นกระดูกอ่อนชิ้นใหญ่ที่สุดในกล่องเสียงหักและมีเลือดคั่งตามคาด

อันดับแรกเธอต้องแยกแยะให้ได้ว่าร่องรอยนี้เกิดขึ้นก่อนหรือหลังการเสียชีวิต เศษยอนหยุดการตัดกล้ามเนื้อ และพิจารณาระหว่างส่วนบนของลำตัวกับใบหน้าของศพสลับไปมาด้วยสีหน้าสงสัย ใบหน้าของศพเน่าเปื่อยรุนแรงกว่าส่วนอื่นอย่างผิดสังเกต

“สภาพศพตอนที่พบเป็นยังไงคะ”

“ห่อมิดชิดด้วยผ้าใบการเกษตรครับ”

“ผ้าใบการเกษตรหรือคะ”

แม่เจ้าหน้าที่จะแสดงภาพสถานที่เกิดเหตุให้ดู เศษยอนก็ยังคงขมวดคิ้วแน่นด้วยความฉงน ก่อนจะหันกลับไปທີ່เตียงผ่าศพ เมื่อเธอกรีดตุ่มน้ำเล็กๆ ที่ปรากฏบริเวณรอบกล้ามเนื้อหุ้มกระดูกอ่อนคอ เลือดก็ไหลออกมา ใครบางคนคงหักกระดูกอย่างรวดเร็วและแม่นยำก่อนที่จะสัญญาณความตายจะถูกส่งไปถึงสมอง

“มีจุดเลือด¹ ที่เหงือกและบริเวณลูกตา และมีเลือดออกเมื่อกรีดตุ่มน้ำ ให้บันทึกว่าการรัดคอเกิดขึ้นก่อนการเสียชีวิต”

---

¹ จุดที่ปรากฏบนผิวหนังเนื่องจากมีเลือดออกใต้ผิวหนัง

เซซยอนซึ่งยังคงขมวดคิ้วที่มึมพำเบาๆ พลังเลื่อนสายตาไปยั้งหน้าแข่งขวา ผิวหนังบริเวณนั้นถูกถลอกออกทั้งหมดจนเห็นกระดูก ต่างจากข้างซ้ายที่ยังปกติดี เซซยอนส่งสัญญาณเรียกเจ้าหน้าที่ที่กำลังจัดบันทึกอยู่ข้างๆ

“มาดมกลืนตรงนี้หน่อย”

“อืม...มีกลิ่นฉุนๆ คล้ายน้ำยาฆ่าเชื้อครับ”

เจ้าหน้าที่อีกสองคนผลัดกันก้มหน้าลงมาดมกลืน ก่อนจะพยักหน้าเห็นด้วยกับความเห็นของเจ้าหน้าที่คนแรก เซซยอนสำรวจหน้าแข่งขวาที่มีกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อรุนแรงผิดปกติอย่างละเอียด แล้วใช้ปลายมีดผ่าตัดเขี่ยเศษเส้นใยสีเขียวม้วนฟ้าออกมา สีสีเดียวกับฟองน้ำล้างจานที่มักถูกยัดไว้ในมุมอังล้างจาน

เจ้าหน้าที่คนหนึ่งรีบส่งจานสำหรับเก็บตัวอย่างการตรวจให้หญิงสาว เซซยอนส่งมีดผ่าตัดให้เจ้าหน้าที่อีกคน เสียงซัดเตอร์ที่ดังเซะๆ อย่งไร้จุดหมายรบกวนเธอมาตั้งแต่เมื่อครู่ เธอจึงชี้บริเวณที่ต้องการให้ถ่ายภาพอย่างแม่นยำ

เซซยอนหยิบกรรไกรขึ้นมา สูดหายใจลึกอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ตัดเส้นด้ายที่เย็บไว้ที่ละเส้นอย่างระมัดระวังเพื่อหลีกเลี่ยงความเสียหายต่อเนื้อเยื่อผิวหนัง เธอเกร็งไปทั้งตัวจนเริ่มรู้สึกปวดฟัน เมื่อเสร็จงาน เซซยอนยึดเส้นยึดสายที่คอเล็กน้อย ก่อนจะถอยหลังหนึ่งก้าว

เธอจำเป็นต้องซ่อนเร้นความคิดที่เอาแต่จะสรุปล่วงหน้าเมื่อพยายามมองศพตรงหน้าอย่างเป็นกลาง เธอกลับรู้สึก

คุ้นเคยอย่างน่าประหลาด ตำรวจบอกว่าคุณทำลาอย่างรุนแรง ทว่าเซฮยอนกลับลั้งแล้วว่าควรเรียกสิ่งนี้ว่าการทำลายหรือไม่

ความคุ้นเคยที่เซฮยอนรู้สึกมีเหตุผลชัดเจน ศพตายผิดธรรมชาตินี้มีอวัยวะภายในที่ถูกดึงออกมาและเส้นประสาทถูกยึดออก ลักษณะคล้ายศพสำหรับการเรียนกายวิภาคศาสตร์ที่เธอเคยเห็นช่วงปิดเทอมฤดูร้อนสมัยเป็นนักศึกษาแพทย์ปีหนึ่ง เซฮยอนสำรวจฟังผิดและเนื้อเยื่อเกี่ยวพันที่ยึดด้วยอะไรอย่างละเอียด ขณะที่เจ้าหน้าที่ต่างมองหน้ากันและรอคำสั่งต่อไปจากเธอ

ดูเหมือนว่าเซฮยอนจะนึกอะไรได้ หญิงสาวหยิบบันทึกรับสวนที่มีภาพสถานที่เกิดเหตุขึ้นมา แต่เมื่อเหลือบเห็นเจ้าหน้าที่ที่ยืนนิ่งอยู่ข้างๆ เธอก็โบกมือไล่อย่างรำคาญ

“มันทำอะไรอยู่ ไปเก็บตัวอย่างเนื้อเยื่ออวัยวะสำหรับตรวจหาสารพิษสิคะ”

ทันทีที่เซฮยอนพูดจบ เสียงน้ำไหลลงอ่างก็ดังไปทั่วห้องผ่าศพ หญิงสาวเหลือบมองนาฬิกาบนผนัง รู้ตัวว่าใช้เวลามากกว่าปกติไปมาก ความรู้สึกเร่งรีบแทรกซึมเข้ามาโดยไม่ทราบสาเหตุ ศพตรงหน้าเป็นสิ่งที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน แต่กลับให้ความรู้สึกคุ้นเคยจนน่าหงุดหงิด เซฮยอนพยายามค้นหาในความทรงจำตลอดช่วงเวลาเรียนแพทย์หกปี ทำงานเป็นแพทย์ฝึกหัดหนึ่งปี เป็นแพทย์ประจำบ้านอีกหนึ่งปีครึ่ง และ

เจ็ดปีที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ แต่ก็ยังไม่ออก

“หะ...หัวหน้าคะ คุณน่าจะมาดูตรงนี้สักหน่อยนะคะ”

เซซยอนเดินไปตามเสียงเรียก พยายามรักษาความสงบ
หนึ่งประหนึ่งเตรียมใจไว้แล้ว แต่ร่างกายกลับไม่เชื่อฟัง แต่ละ
ย่างก้าวดูผิดธรรมชาติ เมื่อล้วงมือลงไปในเลือดชั้นคลัก เธอ
ก็สัมผัสถึงบางสิ่งที่คุ้นเคย ร่องรอยที่มีการควักอวัยวะ พร้อม
เส้นด้ายระโยงระยางสองสามเส้น นัยน์ตาของเซซยอนสั่น
ระริก

ภาพความทรงจำเกี่ยวกับศพที่คล้ายคลึงกันจากช่วง
เวลาที่เธอยังอ่อนวัยและฉลาดเฉลียวกว่านี้ค่อยๆ ผุดขึ้นมา
เซซยอนถอยหลังออกจากห้องผ่าศพ ทิ้งถุงมือเปื้อนเลือด
และชุดสครับกองระเกะระกะบนพื้นแล้ววิ่งออกไป เศษซาก
ความทรงจำที่ซ้อนทับกันหลุดร่วงลงมาของสุ่มบนรอยเท้า
ที่หญิงสาวทิ้งไว้ราวกับกำลังหนีอะไรบางอย่าง

ยงซอน (湧泉) ชื่อที่มีความหมายว่าน้ำพุที่พวยพุ่ง
เป็นเมืองเจียงสงบริมแม่น้ำสายหลักตามชื่อ ตั้งอยู่ห่างจาก
กรุงโซลไปเพียงห้าสิบกิโลเมตรที่หากเดินทางด้วยรถยนต์ อากาศ
บริสุทธิ์และการคมนาคมระหว่างเมืองหลวงที่สะดวกเคยเป็น
จุดเด่นของเมืองนี้ ทว่าความพ่ายแพ้จากการแข่งขันกับเมือง

ข้างเคียงทำให้สูญเสียมัแต่โอกาสสร้างสถานีรถไฟใต้ดิน ความ
รุ่งเรืองจึงกลายเป็นเพียงร่องรอยในอดีต

แม้จะพูดคำขวัญว่าเป็นเมืองแห่งความสงบสุขและลงทุน
ปรับสภาพแวดล้อม จำนวนประชากรก็ยังคงซบเซาไร้ความ
เปลี่ยนแปลง ตรงข้ามกับเมืองใกล้เคียงที่เฟื่องฟูด้วยสถานี
รถไฟใต้ดินหนาแน่น ยงซอนเป็นเพียงเมืองเล็กๆ ที่แผนขยาย
สถานีขนส่งถูกเลื่อนมาหลายปี ไม่ใหญ่พอจะเรียกว่าเมืองใหญ่
แต่ก็ไม่เล็กพอจะนับเป็นชนบท

ความเงียบเหงาของเมืองปรากฏชัดแม้ในยามเที่ยง ย่าน
การค้าใจกลางเมืองมีผู้คนเพียงหยิบมือเดินเตร่หลบความ
ร้อนที่แผ่ซ่านจากพื้นคอนกรีต ท่ามกลางบรรยากาศอ้างว้าง
เสยยอนพึงศิริระกับกระจกหน้าต่าง จ้องมองสายฝนที่โปรยปราย
นอกหน้าต่างเงียบๆ

วิทยุเพิ่งประกาศว่าฤดูมรสุมผ่านพ้นไปแล้ว แต่กลุ่ม
เมฆทะมึนที่ปกคลุมท้องฟ้าและความชื้นจากแดดจัดที่แอบ
ซ่อนอยู่เบื้องหลังยังดันรนต์อสู รวกับยืนยันกันว่ามรสุมยัง
ไม่จบสิ้น

อีกสิบนาทีก่อนถึงจุดหมาย เสียงที่ปิดน้ำฝนที่เคลื่อนไหว
รวดเร็วขึ้นบ่งบอกว่าสายฝนกำลังเทลงมาหนักขึ้นอีกระลอก
เสยยอนกดปุ่มไฮมบนโทรศัพท์มือถือซ้ำๆ อย่างไม่รู้จุดหมาย จน
กระทั่งเมื่อหน่วยจึงยึดมันลงกระเป่ากางเกง กระเป๋าที่เล็กอยู่
แล้วยังคับแน่นจนลื้อผ้าแถบผิวหนัง และสร้างความอึดอัด